

Szepesi Attila

EGY CSAVARGÓRA

E csempe-orru, sebhelyes arcu vén
 szatír nevét se tudja. Hazátlanul
 ődöng a város éjjelében.
 Merre-hová, sose tudja. Árkok

botlasztják útját, drótkerítések és
 roncstelepek, hol tört ligeten s szemét-
 halmok között kutyák tenyésznek.
 Van maradék bora, pár falatja.

Emléke rég nincs. Kushad a földre. Néz
 a ködgomolyba. Hallja a távoli
 rikácsolást meg fékcsikorgást.
 Rőzse-tüzén cigarettacsikkre

rágyújt és hosszan nézi az éjt, ahogy
 köré csapódik. Rákveres, elfutó
 lángok bolyongnak tömpe orrán,
 füstkarikák vizenyős szemében.

SÁROK-HEGYI LAGZI

Beregszászi emlék

a présházak ködében
 keringtek varjuszárnyon
 vőfélyek és anyókák
 ott ropta táncát köztük
 Kisjankó és Pipiske
 a guti javasasszony
 és Haddelvégre-sógor
 a macsolai hentes
 csillogott pitykegombja
 rúgta a port mezítláb
 egy szende szelindekkel
 Kanyó a görbe sintér

ugratta hegedűjét
 Bumbák az öreg dádé
 a ragyás cimbalmos meg
 csépelte szakadt húrját
 sakálhangon vonított
 húzta a kancsi bőgős
 míg cirpeltek a tücskök
 miákoltak a macskák
 huhogtak fülesbaglyok
 csak Bógel-szomszéd látta
 a farkasfogu pallér
 hogy Csákó s Arabella
 vőlegény és menyasszony
 a teliholdra szökkent
 ahogy éjfelet kondult
 a püspöktemplom tornya
 s ott ropták már a csárdást
 vidáman hujjogattak
 szökkentek mint a szöcskék
 aztán lekalimpáltak
 a Sárom-hegy porába
 mikor a hold beléhullt
 a Vérke-parti ködbe

FÉNYKÉPALBUM

Alig tudok pár régi nevet, szobát.
 Anyám még tudja mind, akik állnak e
 sárgult fotókon: arcokat, kik
 rég se szavak, se idők, se álmok,

csak ismeretlen férfiak, asszonyok.
 Csipkefodorban, szalmakalapban és
 legyezővel vagy görbebottal:
 mennyi se-multja, se-csöndje szempár!

Ülnek vagy állnak. Alkonyi fény borong
 köröttük. Ajtó nyílik. Az út tova-
 görbül. Beregszász, Sopron, Igló.
 Tüzfalakon fut a szurtos árnyék.

Kocogó konflis. Falkavadászok és
katonavonat – fellobogózva áll.
Selmecbánya billent tetői.
Hallik a rég tovatűnt harangszó.

Késmárki templom. Hosszu sikátoron
tömeg tülekszik, alkonyi maszkanép.
Futóbolond meg sanda részeg.
Trombita harsog a félhomályban.

Falak mögöttük. Fák. Feketült vizek.
Lámpák... Most sűrű köd gomolyog be az
ablakomon. Elönti sorra
éji szobám: a diványt, a tükröt,

hol villan egy-egy távoli fényszilánk,
bolyongó árnyak közt feketült szemek,
utak, hol nem jár senki többé,
lombokon át csak a szél sikongat.

ÁRNYÉKVESZTŐ

Tükör. Benne valaki lépdél,
valaki foszló, neve-sincs
árnyék. Jár-kei a félhomályban.
Szent vagy bolond? Sorra kigyúlnak
a gyertyák emlékeiben.
És ettől ő is látható:
arca és görbült ujjai
aranyba mártva úsznak a
tenger időn át. Mintha egy
katedrális kék fényei
gyúlnának ki lehunyt szemében.
Lát egy várost, mely nincs sehól,
előbukkan a tompa ködből,
mint röntgenkép, ezüstfhéren
vibrál. Útjain farsang népe
táncol, rikkant a vén dzsidás,
sivalkodik a javasasszony,
kukorékol a sánta sintér
meg a részeg kártyavető...
Áll a tükörben két személy.

Egyikük, mint fáradt lovak
a hófúvásban. Másik épp
arcát keresi, körbefordul.
Maga mögé bámul a ködbe,
hol évszak, égtáj egyre megy.
Mágus vagy rikoltó pojáca,
titoklátó vagy eszelős?
Régész, ki vénebb, mint a rögből
előhengergő cserepek,
patkószögek és koponyák.
Csavargó, aki útnak indul,
bár tudja: út s álom se többé,
minden iránytű összetört...
Két arc egymáson áttűnik.
Két isten lobog a tükörben,
mintha pókhálószővényben.
Egyik a tűz, másik a fény:
atya, fiú – a veres láng és
világító holdudvara.

Álex Susanna

VALÉRY-FORDÍTÓK EGY TRANZITREPÜLŐTÉREN

(Traductors de Valéry en un aereport de trànsit)

Somlyó Györgynek

Ifjúkoromban – *kezdted mondani* –
reméltem, hogy *őt* megismerhetem,
de kevéssel azelőtt, hogy én
öszöndíjjammal büszkélkedve
Párizsba érkeztem volna – meghalt.
Az ő hetvenöt éve nekem akkor
nemcsak végtelenül távolinak,
szinte elérhetetlennek tetszett,
akárcsak mindaz, ami Monsieur Teste
hóstittei közé sorolható...
Most, hogy immár öt évvel túléltem,
ne képzeld, hogy ennek örülök,
az én koromban az a „szenzáció”,